

5. Цюпко І.В. Адаптація методів нечіткого моделювання до умов функціонування сільськогосподарських підприємств : автореф. дис. ... канд. екон. наук / І.В. Цюпко. – Львів, 2006. – 19 с.
6. Glenn M. An Introduction to Mathematical Modelling, Bioinformatics and Statistics Scotland / M. Glenn. – 2008. – 35 p.
7. Caldwell J. Mathematical Modelling (Innbundet). Concepts and Case Studies / J. Caldwell, Y.M. Ram // Serie: Mathematical Modelling: Theory and Applications. – Boston : Kluwer Academic Publishers, 2004.
8. Dominich S. Mathematical Foundations of Information Retrieval / S. Dominich. – 2012. – 304 p.

Анотація. В статтю пропонується об'єктно-орієнтована модель інноваційного розвитку енергетичного комплексу України. Результати моделювання довели проблемність інноваційного розвитку галузі. В той же час підхід, який представлено в статті до моделювання інноваційних процесів є перспективним. В плані моделювання інноваційних процесів в енергетиці даний методика також є адаптивною, оскільки вона враховує багаточисленні фактори, які впливають на інноваційний потенціал як галузі в цілому, так і окремих підприємств, надаючи можливість варіювати математичну складову моделі в залежності від обсягу інформації, яка в даний час знаходиться в розпорядженні аналітика.

Ключевые слова: об'єктно-орієнтована модель, моделювання, інновації, енергетика, інформація.

Summary. The article proposes an object-oriented model of innovative development of the Ukrainian energy complex. The results of the simulation showed the problematic nature of the innovative development of the industry. At the same time, the approach presented in the article to the modeling of innovative processes is promising. In terms of modeling innovative processes in the energy sector, this methodology is also adaptive, since it takes into account the numerous factors that affect the innovation potential of both the industry as a whole and the individual enterprise, while providing the opportunity to vary the mathematical component of the model, depending on the amount of information, which is currently at the disposal of the analyst.

Key words: object-oriented model, modeling, innovation, energy, information.

УДК 336.71

Галапуп Л. О.
*аспірант кафедри банківської справи
Тернопільського національного економічного університету*

Halapup L. O.
*PhD Student of the Department of Banking,
Ternopil National Economic University*

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ БАНКІВСЬКОГО КАПІТАЛУ

THEORETICAL AND METHODOLOGICAL BASES OF MANAGEMENT OF RISKS OF THE BANK CAPITAL

Анотація. У статті проаналізовано сучасні погляди науковців щодо тлумачення сутності банківських ризиків. Досліджено основні підходи до проведення класифікації ризиків банківської системи. Основну увагу звернено на ризики, що виникають у процесі формування й управління банківським капіталом. Запропоновано класифікацію ризиків банківського капіталу. Висвітлено новітні методи, які б сприяли виявленню, оцінці та мінімізації ризиків, що виникають у процесі формування та управління капіталом вітчизняними банківськими установами.

Ключові слова: ризики банківського капіталу, власний капітал, позичений капітал, залучений капітал, облікова ставка, платоспроможність.

Вступ та постановка проблеми. В умовах ринкових перетворень і нестабільного розвитку економіки країни для банківських установ виникає необхідність щодо постановки і вирішення нових завдань, пов'язаних зі збільшенням ризиків у процесі здійснення їх діяльності. Однак особливої уваги потребують виділення й управління саме ризиками банківського капіталу, оскільки він є важливою основою, базою функціонування будь-якого комерційного

банку. Необхідність виділення, аналізу та управління ризиками банківського капіталу виникає внаслідок наявності чіткого взаємозв'язку між обсягом капіталу і стабільним розвитком банківської установи. Таким чином, в умовах економічної і політичної нестабільності набуває все більшої актуальності і важливості питання зростання значення правильної оцінки ризиків, які приймають на себе банки в процесі виконання різноманітних операцій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вагомі розробки у вивченні підходів до аналізу та оцінки ризиків комерційних банків та банківської системи загалом висвітлені в працях вітчизняних та зарубіжних науковців, таких як, зокрема, С. Мочерний [1], О. Дзюблюк [7], А. Мазуренко [4], А. Лазня [5], В. Севрук [3], Дж. Сінкі [2], Я. Ларіна [1], О. Устенко [1].

Вищевказані науковці та фахівці зробили вагомий внесок у розробку теоретичних і практичних аспектів аналізу та оцінки ризиків банківської системи, однак сьогодні виникає необхідність дослідження ризиків, що виникають у процесі формування та управління капіталом банківської установи, їх класифікації, виявлення, оцінки та методів мінімізації.

Метою роботи є дослідження класифікації ризиків банківського капіталу, здійснення їх аналізу та розробка наукових методичних положень щодо їх оцінки та мінімізації.

Результати дослідження. У процесі формування капіталу банківських установ загалом та реалізації банківської політики зокрема неможливо ігнорувати ризики, що є взаємопов'язаними з діяльністю будь-якої банківської установи. Управління банківськими ризиками вже упродовж тривалого часу є однією з найважливіших проблем управління діяльністю банків. Розвиток світових фінансових ринків, виникнення нових банківських продуктів та бізнес-проектів привели до стрімкої еволюції методів оцінки ризиків в банківській сфері. Однак світові фінансові кризи свідчать про неспроможність банківських установ ефективно управляти ризиками банківського капіталу загалом та банківськими ризиками зокрема, а також про відсутність дієвих управлінських моделей та інструментів.

У процесі діяльності банку виникає великий різновид ризиків, які так чи інакше становлять певну загрозу для нього. Кожний вид ризику викликає ймовірність зменшення обсягу прибутку, тому банківська установа намагається використовувати методи оцінки та мінімізації впливу ризиків на її функціонування. Через те, що банк є провідником грошово-кредитної політики і має суспільну значущість, то визначення, оцінка та контроль ризиків банку становлять інтерес для великої кількості зовнішніх сторін, таких як центральний банк, акціонери, учасники фінансового ринку та, зрештою, самі клієнти.

Відзначимо, що динамічний розвиток вітчизняного банківського сектору упродовж 2011–2017 років супроводжувався накопиченням ризиків, що потребує підвищеної уваги комерційних банків до питань фінансової стійкості, якості корпоративного управління, подальшого вдосконалення системи управління ризиками і внутрішнього контролю, розвитку конкуренції, підвищення якості капіталу, врахування достовірності звітності, тобто адекватного відображення наявних ризиків.

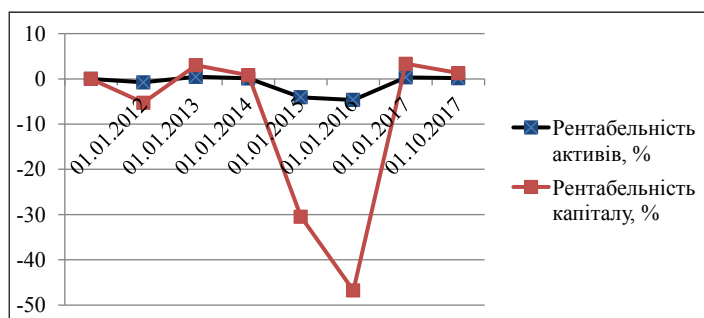

Рис. 1. Ефективність діяльності банківських установ упродовж 2011–2017 років

Діяльність банківських установ протягом 2017 року характеризується врівноваженням економічного росту, залученням депозитів, нарощуванням капітальної бази, що відбувається за рахунок статутного капіталу на основі підвищення вимог до його мінімального рівня Національним банком України (рис. 1).

Зауважимо, що в економічній літературі визначення ризику в банківській сфері розглядають по-різному, оскільки воно багатоганне і може вміщувати різний зміст. Загалом під ризиком розуміють ситуацію, яка супроводжується загрозою, невпевненістю у майбутньому чи настанням негативних наслідків. Так, в економічній енциклопедії С. Мочерного ризик тлумачать як атрибут прийняття рішення в умовах невизначеності, тобто відсутність повного та однозначного розуміння результатів рішення [1, с. 429].

Іншої точки зору дотримуються зарубіжні науковці, які стверджують, що ризики можуть супроводжувати як фінансові збитки, так і одержання прибутку. Так, наприклад, Дж. Сінкі вважає, що ризик є наслідком невизначеності майбутніх подій [2, с. 361]. Такої ж думки дотримується В. Севрук, який стверджує, що ризик притаманний діяльності будь-якого виробника, включаючи і банківські установи, який характеризує невизначеність результату та ймовірність отримання небажаних наслідків у разі промаху [3, с. 70].

Таким чином, можемо зазначити, що загалом для вітчизняної банківської системи характерним є вищий ступінь ризику порівняно з іншими сферами діяльності, що спричинено специфікою функцій, які виконує банківська установа у процесі своєї діяльності. Банки співпрацюють з різноманітними групами клієнтів та партнерів, фінансовий стан яких має безпосередній вплив на функціонування кредитних установ. Таким чином, банки змушені шукати особливі підходи, що будуть спрямовані на обмеження впливу ризиків на їх діяльність.

Незважаючи на численні ризики, що супроводжують діяльність банківських установ, саме банки є уособленням надійності та безпеки, оскільки саме вони оперують переважно чужими грошовими коштами та повинні забезпечувати мінімальний рівень ризику, здійснюючи активні та пасивні операції, особливо в процесі формування й управління банківським капіталом, оскільки він є основою ефективної діяльності банку. Тому управління ризиками банківського капіталу повинно розглядатись як один із важливих напрямів системи менеджменту банку.

Система управління ризиками в процесі формування й управління банківським капіталом полягає у прийнятті управлінських рішень, основним завданням яких є необхідність максимального зменшення рівня невизначеності, в якій приймаються рішення.

Для кращого розуміння сутності ризиків капіталу та їх ролі в системі управління банківською установою необхідним є виконання їх ідентифікації та класифікації. Метою здійснення класифікації ризиків банківського капіталу є формування такої системи управління, яка б сприяла можливостям банківської установи щодо виявлення, аналізу та мінімізації певних їх видів, а також досягнення зменшення впливу сукупних ризиків на формування банківського капіталу та управління ним.

Зауважимо, що серед науковців в економічній літературі не здійснено класифікації ризиків банківського капіталу, а висвітлено лише розподіл загальних банківських ризиків. Так, більшість економістів розглядає дві групи ризиків, а саме фінансові та функціональні, проте деякі науковці

до такого розподілу включають ще один критерій – інші зовнішні ризики [4, с. 11]. До фінансових ризиків відносять кредитний ризик, ризик зміни відсоткових ставок, ризик ліквідності, валютний, цінновий, ризик інфляції тощо. Функціональні ризики охоплюють стратегічний ризик, технологічний, ризик операційних витрат, неефективності тощо. До інших зовнішніх ризиків належать ризики невідповідності, втрати іміджу тощо.

Дещо іншу класифікацію банківських ризиків розглядає А. Лазня, розподіляючи їх на внутрішні (кредитний, ринковий, процентний, валютний, операційний, ризик ліквідності, репутації, ділової стратегії, платіжних систем, вразливості системи нагляду тощо) та зовнішні (політичні, стихійні, ризики економічного середовища, банкрутства великих підприємств) [5, с. 48].

Національний банк України, здійснюючи банківський нагляд, розглядає дев'ять груп ризиків, а саме кредитний, ліквідності, зміни відсоткової ставки, ринковий, валютний, операційно-технологічний, репутації, юридичний та стратегічний [6].

Основні категорії банківських ризиків наведено також і в стандартах Базельського комітету з банківського нагляду. Групи ризиків, що притаманні банківському сектору, викладені у стандарті Базель II (2004 рік) та класифікуються як фінансовий ризик, операційний ризик та бізнес-ризик [7, с. 122]. Такий підхід до поділу ризиків банківської діяльності, на нашу думку, є універсальним.

Підсумовуючи вищевикладене, можемо відзначити, що в науковій літературі існують різні критерії класифікації банківських ризиків, одні з яких спрямовані на сферу виникнення ризиків і, відповідно, поділяються на зовнішні та внутрішні, інші ж – на можливість кількісного визначення ризиків (фінансові та функціональні). Однак для здійснення ефективної діяльності на практиці для банківських установ необхідним є виокремлення саме ризиків банківського капіталу.

Таким чином, пропонуємо здійснити розподіл ризиків, що існують у процесі формування банківського капіталу, на ризики власного капіталу та ризики залученого і позиченого капіталу. Проте тут важливо зауважити, що ризики взаємопов'язані між собою і можуть за певних обставин переходити з однієї групи в іншу (рис. 2). Пропонуємо розглянути кожний вид ризику детальніше.

Валютний ризик виникає внаслідок неочікуваних змін валютних курсів, що приводить до ймовірності виникнення витрат комерційного банку. Можливість отримання зазначених витрат залежить від відкритої валютної позиції банку, основою цього ризику є статті балансового звіту, які є чутливими до коливання курсів валют.

Щодо ризику втрати фінансової стійкості, то він виявляється в умовах, коли банківська установа володіє недостатнім обсягом капіталу, тобто в умовах, коли рівень адекватності капіталу досягає мінімального значення порівняно з визначеним його значенням центральним банком. За умов, коли ця інформація проникає у громадський простір, це призводить до виникнення панічних настроїв, що породжує значний вплив депозитних вкладів, зменшення розміру залученого капіталу і, як наслідок, погіршення стану ліквідності комерційного банку.

Джерелом виникнення ринкового ризику є макроекономічні показники банківської системи [4, с. 12]. Цей ризик є залежним від коливань цін на ринку акцій чи боргових цінних паперів, валютних ринках і товарних ринках, отже, на ринках, що пов'язані з коливанням процентних ставок, які в кінцевому підсумку впливають на вартість і розмір власного капіталу банківської установи.

Ризик репутації має вплив на формування інвестиційного іміджу банку під час прийняття рішень потенційними інвесторами та клієнтами-партнерами, які аналізують фінансовий стан та репутацію комерційного банку щодо прибутковості та надійності своїх майбутніх вкладень. Таким чином, виявлення цього ризику на початкових етапах матиме незначний вплив на рівень власного капіталу банку, однак у майбутньому це може призвести до значних витрат.

Велику увагу банківські установи повинні приділяти кредитному ризику, який полягає у ймовірності виникнення фінансових витрат, що є наслідком невиконання або несвоєчасного виконання дебітором покладених на нього зобов'язань перед банком-кредитором відповідно до умов, які зазначені у кредитному договорі.

Велике значення у процесі своєї діяльності комерційні банки віддають процентним ризикам, оскільки їм притаманний мінливий і непередбачуваний характер. Процентний ризик виявляється в умовах, коли рівень середньої відсоткової ставки за залученими комерційним банком ресурсами на депозитні вклади протягом визначеного

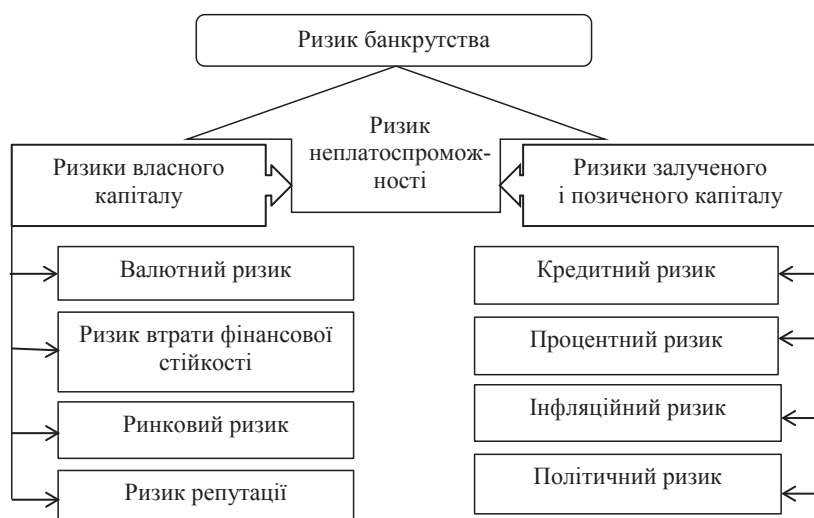

Рис. 2. Класифікація ризиків банківського капіталу

Джерело: власна розробка автора

часу перевищує рівень середньої відсоткової ставки за активами, наслідком чого здебільшого є зростання збитковості банківської установи.

Надзвичайно важливим в сучасних умовах розвитку національної економіки є інфляційний ризик, що полягає у ймовірності зниження або знецінення реальної вартості капіталу банку у формі фінансових активів, а також ймовірності зменшення рівня передбачуваних доходів від виконання фінансових операцій в інфляційному середовищі. На інфляційний ризик мають вплив темпи інфляції в країні, що позначається на розмірі і вартості заощаджень населення та дохідності інвестицій, що впливають на обсяг залученого банківського капіталу.

Не менш важливим для комерційних банків є політичний ризик, сутність якого виявляється у ймовірності збільшення розмірів витрат та зменшення рівня доходів банківської установи, які спричинені певною державною політикою. Так, тривалі воєнні дії на Сході країни, нестабільна політична ситуація в країні, неефективні рішення Національного банку України, некоректні дії уряду у напрямі банківської сфери мають негативний вплив на обсяг залученого і позиченого капіталу банку.

Важливе місце в системі класифікації ризиків банківського капіталу посідають ризики неплатоспроможності та банкрутства. Ці ризики віднесені нами в окрему групу, оскільки несуть найбільшу загрозу для комерційного банку і розміщені на вершині затрат, наслідком чого є повна втрата ліквідності, а також банкрутство банківської установи.

Визначення ризику неплатоспроможності полягає у неспроможності комерційного банку виконати взяті на себе зобов'язання у чітко визначений термін та забезпечити виконання власних потреб, не отримавши при цьому непередбачуваних витрат.

Ризик банкрутства є найбільш загрозливим ризиком у процесі діяльності банку. На нашу думку, вказаний ризик можна виокремити як катастрофічний, оскільки масштаби його поширення можуть спричинити значні проблеми у розвитку банківської системи загалом, що залежить від розміру комерційного банку, який пережив банкрутство.

Підсумовуючи вищесказане, можемо зауважити, що збитки, які виникають у процесі укладення невдалих кредитних договорів й інвестицій у цінні папери, а також внаслідок помилкових управлінських рішень, компенсуються за рахунок резервів, що входять до складу власного капіталу. Однак в умовах, коли збитки банківської установи виявляються надто великими, вона змушена буде припинити свою діяльність. Тому чим вищим буде ризик банкрутства банку, незалежно від причин його виникнення, тим більшим обсягом капіталу та поточних доходів він повинен володіти. Проте коли банківські ризики наближаються до рівня катастрофічних, то банківський капітал уже нездатний протидіяти ризику банкрутства. В таких умовах банк уже не тільки з внутрішніх, але й переважно із зовнішніх причин неспроможний уберегтись від повної втрати ліквідності та протистояти тому обсягу загроз, які супроводжують ризики. Таким чином, банківський капітал покликаний захищати банківську установу від неочікуваних ризиків, але не лише шляхом їх покриття, але й методом утворення такої моделі, що дуже важливо, яка б ефективно функціонувала в ризикових умовах здійснення банківської діяльності.

Таким чином, ефективна діяльність банківської установи значною мірою залежить від вибраної методики управління ризиками банківського капіталу. Проте уникнути ризиків повною мірою неможливо, тому основною метою процесу управління ризиками повинні бути їх обмеження та мінімізація.

Власники банківських установ та акціонери, оперуючи переважно чужими грошовими коштами (позиченими на міжбанківському ринку та залученими у населення), повинні відчувати відповідальність, яку на них покладено, та намагатись уникати негативних наслідків впливу ризиків. Тому основними цілями, які повинен намагатись досягнути комплекс методів з ризик-менеджменту, є такі:

- ризики повинні бути зрозумілими та усвідомленими керівництвом банківської установи;
- рішення щодо прийняття ризику мають відповідати стратегічним цілям діяльності банку;
- майбутня очікувана дохідність повинна повністю покривати прийнятий ризик;
- поділ банківського капіталу повинен відповідати обсягам ризиків, які бере на себе банківська установа.

В банківській практиці існує багато різноманітних методів управління банківськими ризиками, проте методи управління саме ризиками банківського капіталу не висвітлені. Тому пропонуємо висвітлити методи управління ризиками банківського капіталу відповідно до проведеної класифікації та виділених груп.

Одним із методів управління групою ризиків власного капіталу банку є структурний аналіз власного капіталу. Такий метод є необхідним інструментом визначення структури власного капіталу, яка є індивідуальною для кожної банківської установи, оскільки залежить від її спеціалізації чи універсальності, особливостей проведення банківських операцій.

Структурний аналіз капіталу банківських установ включає порівняльний якісний аналіз та кількісний аналіз. Порівняльний якісний аналіз структури капіталу можна здійснювати за різними категоріями, наприклад за кількістю акціонерів банку, за групами клієнтів та сферою їх діяльності, за термінами коштів. Цей метод дає змогу проаналізувати те, з яких секторів економіки і на який строк відбувається залучення основного обсягу коштів у банк. Кількісний аналіз структури власного капіталу є необхідним для визначення значення кожного економічного контрагента в збільшенні частки капіталу відповідної банківської установи. Однак тут важливим є проведення аналізу структури сформованого капіталу за термінами та кількісними обсягами.

З метою мінімізації ризиків залученого і позиченого капіталу застосовують метод диверсифікації. Сутність цього методу полягає у варіації складу та структури портфеля банку за залученими депозитними і кредитними коштами, що відрізняються характеристиками, тобто обсягом ресурсів чи формою власності, а також умовами діяльності, наприклад відповідно до галузі економіки чи географічного регіону. Диверсифікація може використовуватися як для загального портфеля залучених і позичених коштів, так і для одного окремого проекту. В межах одного об'єкта можна здійснювати розподіл капіталу, орієнтуючись на різноплановість споживачів продукції проекту, збуту на різних ринках чи використанні різного типу обладнання.

Основними перевагами цього методу є його простота, а також незначний обсяг затрат, однак надмірна диверсифікація може спровокувати не зменшення, а збільшення ризиків залученого і позиченого капіталу, оскільки диверсифікація вимагає глибокого знання ринку та професійного управління, яке повинно опиратись на статистичний аналіз та прогнозування. Проте не кожна банківська установа має достатню кількість висококваліфікованих кадрів, які мають глибокі знання у всіх галузях економіки та особливостях географічних регіонів, а також володіють досвідом роботи з різними категоріями економічних контрагентів.

З метою мінімізації ризику неплатоспроможності як у вітчизняній, так і в міжнародній практиці використовується ГЕП-аналіз. Сутність цього методу полягає у здійсненні аналізу розривів у термінах погашення вимог та зобов'язань. Розрив ліквідності на практиці розраховується як різниця між обсягами активних операцій та залученого і позиченого капіталу банківської установи, погашення та повернення яких здійснюється в даний період часу. В абсолютному вираженні розрив ліквідності відображається інформацією щодо відповідності чи невідповідності розміру капіталу до обсягу вкладень на встановлену дату. Результатом проведення такого аналізу повинна бути діаграма, яка продемонструє ці розриви. Наступним кроком є встановлення лімітів допустимого обсягу співвідношення розриву у певний термін до розміру капіталу в певний період часу. Зауважимо, що ГЕП-аналіз як метод мінімізації ризику втрати платоспроможності має певний недолік, який полягає у неспроможності спрогнозувати реальну потребу банківської установи у необхідному обсязі фінансування за умов настання несприятливих явищ, оскільки отриманий внаслідок використання цього методу статичний звіт про стан платоспроможності не показує динаміку інтенсивності потоків здійснених платежів.

Висновки. На основі проведеного нами дослідження можемо зробити висновки, що до ризику схильними є практично всі банківські операції. Ризик змушує банківські установи здійснювати свою діяльність в умовах невизначеності та може мати негативні наслідки в умовах несприятливих ситуацій. Тому існує багато різноманітних методів оцінки ризиків у процесі формування банківського капіталу та їх мінімізації. Однак перш за все кожному комерційному банку необхідно здійснити попередні розрахунки щодо можливих витрат шляхом прогнозних методів аналізу достовірної статичної та динамічної інформації про діяльність самих банківських установ, їх клієнтів та економічних конкурентів.

Зауважимо, що система управління ризиками повинна забезпечувати перш за все можливістю одержувати зрозумілі та обґрунтовані розрахунки ризиків, які виникають у процесі формування банківського капіталу, а також визначати ймовірність виникнення катастрофічних ризиків та рівень збитків у разі їх виникнення.

Отже, аналіз теоретичних аспектів управління ризиками у процесі формування банківського капіталу, систематизація класифікації, а також визначення методів їх оцінки, уникнення чи зниження, формування рекомендацій щодо заходів управління створюють передумови для створення банківськими установами ефективною системи управління ризиками.

Список використаних джерел:

1. Економічний енциклопедичний словник : словник : у 2 т. / [Я. Ларіна, О. Устенко, С. Юрій] ; за ред. С. Мочерного. – Львів : Світ, 2005– . – Т. 1. – 2005. – 616 с.
2. Синки Дж. Управление финансами в коммерческих банках / Дж. Синки ; пер. с англ. 4-го пер. изд. ; под. ред. Р. Левиты, Б. Пинскера. – М. : Catallaxy, 1994. – 820 с.
3. Севрук В. Риски финансового сектора Российской Федерации : [практ. пособие] / В. Севрук. – М. : Финстатинформ, 2001. – 175 с.
4. Мазуренко А. Риски в инвестиционной деятельности коммерческих банков / А. Мазуренко // Фондовый рынок. – 2013. – № 19. – С. 10–16.
5. Лазня А. Риски финансовой стабильности банковской системы: классификация, особенности проявления та идентификация / А. Лазня // Вісник ТНЕУ. – 2013. – № 4. – С. 44–52.
6. Про банки і банківську діяльність : Закон України від 7 грудня 2000 року № 2121-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2121-14>.
7. Дзюблюк О. Теоретичні та практичні аспекти реалізації банками ресурсної політики : [монографія] / О. Дзюблюк, Ю. Галіцейська. – Тернопіль : Вектор, 2012. – 208 с.

Аннотация. В статье проанализированы современные взгляды ученых относительно толкования сущности банковских рисков. Исследованы основные подходы к проведению классификации рисков банковской системы. Основное внимание обращено на риски, возникающие в процессе формирования и управления банковским капиталом. Предложена классификация рисков банковского капитала. Освещены новейшие методы, которые бы способствовали выявлению, оценке и минимизации рисков, возникающих в процессе формирования и управления капиталом отечественными банковскими учреждениями.

Ключевые слова: риски банковского капитала, собственный капитал, ссудный капитал, привлеченный капитал, учетная ставка; платежеспособность.

Summary. The modern views of scientists concerning the interpretation of the essence of banking risks are analyzed. The main approaches to carrying out the classification of risks of the banking system, which focuses on the risks arising in the process of formation and management of banking capital, are investigated. The classification of bank capital risks is proposed. The newest methods, which would help to identify, assess and minimize the risks arising in the process of formation and management of capital by domestic banking institutions are highlighted.

Key words: bank capital risks, equity capital, borrowed capital, attracted capital, discount rate; solvency.